

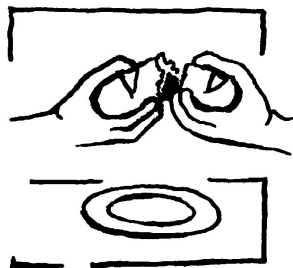


V ŽUPNIJA IN DOM

26. 04. 2020 3. velikonočna nedelja št: 17 leto: XXII

BESEDA ŽIVEGA BOGA

Ko je sédel z njima za mizo, je vzel kruh, ga blagoslôvil, razlomil in jima ga dal. Tedaj so se jima odprle oči in sta ga spoznala. On pa je izginil izpred njiju. In rekla sta drug drugemu: »Ali ni najino srce gorelo v nama, ko nama je po poti govóril in razlagal Pisma?« Še tisto uro sta vstala in se vrnila v Jeruzalem ter našla zbrane enajstére in tiste, ki so bili z njimi. (Lk 24,30–33)



BESEDA O BESEDI

Besede emavških učencev bi iz naših ust morda zvenele takole: »Upali smo, da bo naše življenje uspelo, da bomo močni v besedah in dejanjih, da bomo doživeli uspeh, da bomo nekaj dosegli ... Toda vsi načrti so padli v vodo: nismo uspeli, vse v nas se podira, vse je brezupno, vse skupaj ni ma več nobenega smisla ...«

Jezus nam ne očita, ker tako razmišljamo. Pomaga nam le, da bi svoje življenje dojeli v luči Božje besede. Ključ njegovega novega pogleda se glasi: »Mar ni bilo potrebno, da je Kristus to pretrpel in šel v svojo slavo?« (Lk 24,26). Prevedeno v našo situacijo bi se ta misel glasila takole: »Mar ni bilo potrebno, da se je z menoj to zgodilo, da bo zame to dobro? Mar ni bilo potrebno, da vse to prestaneš, da se osvobodiš iluzij, ki si si jih ustvaril o svojem življenju, in da se razviješ v podobo, ki si jo je Bog ustvaril o tebi?«

Če si vedno znova ponavljamo to evangeljsko misel in jo projeciramo v svoje življenje ter z njo pogledam na svoja razočaranja, ranjenosti v otroštvu, v šoli, na nesporazume in frustracije pri delu – preneham s tarnanjem. Na svoje življenje pogledam z novimi očmi: vse se je moralo tako zgoditi, vse je bilo dobro. Vse je služilo temu, da sem se razvil v osebnost, kakršno si je zamislil Bog.

Po: A. Grün

OB SLOVESU OD NADŠKOFA URANA

odlomki iz nagovora nadškofa Zoreta

Dragi nadškof je trikrat ležal na tleh pred svojim Bogom: prvič v tej cerkvi ob diakonskem in drugič ob duhovniškem posvečenju, ki mu ga je 29. junija 1970 podelil nadškof Jožef Pogačnik. Tretjič pa v Baziliki sv. Petra v Rimu, ob priliki škofovskega posvečenja, ki ga je 6. januarja 1993 prejel po rokah papeža sv. Janeza Pavla II. In kdor se položi v prah, ga ne more zlomiti nobena stvar več, nobeno breme in noben križ. Kmalu po škofovskem posvečenju je ob predstavitvi v tej stolnici povedal, da se zaveda, »da je začetek škofovanja le cvetna nedelja, da bodo prišli tudi dnevi velikega tedna in šele po njih velika noč. Zavedam se, da je poslanstvo škofa predvsem služenje«, je dejal.

Njegovo služenje je bilo življenje v duhu škofovskega gesla, ki si ga je izbral: »Da, Oče!« Živel je poslušnost Očetu, ki se jo je učil od Gospoda Jezusa Kristusa. Škof Peter Štumpf: »Mnogo evangeljskih besed nam je oznanil, mnogo žlahtnih pesmi zapel, le redki so vedeli, da je pri tem tudi trpel. Ne zato, ker ga ne bi razumeli, temveč zato, ker je v sebi nosil bolečine tistih, ki jim je oznanjal, in tistih, ki jim je pel. Sočutni škof je bil v Cerkvi na Slovenskem tisto, kar je bil papež Janez Dobri v svojem času.«

Nadvse rad je bil med ljudmi. Pa naj bo to med otroki in dijaki v Zavodu sv. Stanislava, med ljudmi na župnijah, kjer je birmoval ali vodil različne slovesnosti, med romarji, ki jim je bil pravi duhovni oče, med sodelavci, prijatelji in romarji Radia Ognjišče, ki jim je bil blizu z molitvijo, besedo in pesmijo. Kamor je prišel, je prinašal sonce, veselje, pozitiven pogled na življenje. S seboj je vedno nosil podobice s simbolnimi fotografijami, izreki in molitvami. Ko je koga srečal in z njim spregovoril besedo, je na koncu iz žepa potegnil kup podobice in sogovornika povabil, da je izbral. »Prav vsaka zadane! In misel je najbolj prava zate za ta trenutek!« je običajno komentiral, ko je nekdo izbiral podobice.

Naj končam še s čisto osebnim doživetjem. V soboto zjutraj, bilo je jutro velike sobote, ko se je noč svitala v jutro, sem šel na sprehod po svoji običajni poti. Ko sem prišel do Karlovškega mostu, sem kot po navadi hotel zaviti na grad. Pa me je nekaj ustavilo in mi reklo, da moram do stav-

be hospica. Moral sem obrniti, iti preko Karlovškega mostu in se po Hradeckega cesti napotiti k hiši Ljubhospica. Vedel sem, da ne bom mogel do tebe, a sem si dejal, da bom lahko pomolil zunaj ter tebi in vsem podelil blagoslov. Pozneje sem izvedel, da je bilo to v času, morda celo do minute točno, ko si se poslovil s tega sveta in zadnjič izgovoril: »Da, Oče!« Bogu hvala za tiste trenutke. In tebi hvala za vsa srečanja, ki smo jih bili deležni, vso skrbnost, ki si nam jo izkazoval, in vse pesmi, s katerimi si nas razveseljeval. Počivaj v miru, ki nam ga podarja vstali Kristus.

“SE VIDIMO V RAJU! MOLITE ROŽNI VENEC!”

duhovnik, ki je umrl zaradi koronavirusa



Screenshot from Prima Bergamo

Preden se je poslovil s tega sveta, je dvignil roke proti nebu z navdušenjem, kot bi dosegel zadetek pri nogometu. To je bila gesta poguma in spodbude drugim. Stavek, ki ga je pogosto ponavljal, se je glasil: “Človek ima dve roki zato, da eno uporablja za delo, z drugo pa šteje jagode rožnega venca.”

Okužen s koronavirusno boleznijo covid-19 je duhovnik Cirillo Longo svoje zadnje ure zemeljskega življenja preživel v bolnišnici, kjer je spodbujal zdravstveno osebje, ki je skrbelo zanj.

Umrl je 19. marca, na god sv. Jožefa, dan zatem, ko je dopolnil 95 let.

Njegovo sporočilo bo za vedno ostalo v srcih tistih, ki so ga poznali. Svoje zadnje dni je bil on tisti, ki je tolažil druge. Ekipi v bolnišnici je dejal: “Ne bojte se, kajti vsi smo v Božjih rokah.”

Da se mu dnevi iztekajo, je bilo jasno 12. marca. Naslednjih osem dni je bilo napolnjenih z molitvijo in trpljenjem, tako fizičnim kot psihičnim.

V noči na 17. marec je Cirillo v kratkem telefonskem pogovoru s svojim znancem dejal: “Se vidimo v raji ... Molite rožni venec ... Prenesi moj objem vsem.”

V poslednjem pogovoru na dan njegove smrti pa je vsem želel sporočiti: “Veliko molite. Prihajajo težki časi. Molite rožni venec.”

vir: aleteia.si

NEDELJA – 26. 04. 3. velikonočna	7.30 10.00	za vse žive in rajne župljane za † Silvota in Majdo Lenko
PONEDELJEK – 27. 04. sv. Ciril Jeruzalemski	19.00	za † Ivanko in Milko Grah
TOREK – 28. 04. sv. Ludvik Montfortski	19.00	za † Ivana Mahorja
SREDA – 29. 04. sv. Katarina Sienska	16.00 19.00	pogreb † Jurija Bogataja (v najožjem družinskem krogu) pogrebna maša (zasebno)
ČETRTEK – 30. 04. sv. Jožef Cottolengo	19.00	za † Mladena Krsnika
PETEK – 1. 5., prvi sv. Jožef, delavec	19.00	za † Franca in Milko Rančigaj
SOBOTA – 2. 5., prva sv. Atanazij	19.00	za † Marijo, Franca in Janija Rančigaj
NEDELJA – 3. 5. 4. velikonočna nedelja	7.30 10.00	za vse žive in rajne župljane za † Tomaža Lončarja

Vsi, ki ste v tem času krize v osebni stiski ter potrebujete pogovor. **Škofijska Karitas Celje** vam nudi pomoč preko telefona **051 658 299 vsak dan med 8.00 — 13.00 ter 16.00 — 18.00.**

Župnijska Karitas Gomilsko je v kontaktu s Civilno zaščito Braslovče. **Če potrebujete dostavo hrane iz trgovine ali zdravil iz lekarne in podobno, pokličite brezplačno številko Civilne zaščite Braslovče 080 26 46 in z veseljem vam bodo pomagali!**

Župnijska Karitas bo v naslednjih dneh delila hrano iz evropske pomoči. Prosimo vse, ki so se v tem času znašli v stiski — ali če kdo pozna koga v takšni situaciji —, da se obrnete na Simona Brdnik ali Marijo Orožim.

ŠMARNICE ZA OTROKE 2020

Ker vsaj v začetku maja šmarnic ne bomo mogli obhajati v cerkvi, lahko **starši naročite otroke na prejemanje šmarnic.** Besedilo bo dnevno prihajalo na mail, na dom pa bo prvih 30 naročnikov prejelo tudi nalepke. Starše spodbujamo, da z otroki vsak dan preberete šmarnice in skupaj molite. **Prijavite se tukaj:** <https://forms.gle/ZhoWrQ8qemUzfv2i8>